

Hồi thứ mười hai

Khích Bức Phương Nữ, Thử tài Thiên Hạ.

Tuổi con đường rải đá dăm ấy là một cánh rừng trúc thưa thớt, có thể nhìn xuyên qua rừng trúc để thấy một toà nhà nguy nga, có cửa chính màu đen.

Lê Tường dừng lại trước cánh rừng trúc, quay người lại nhanh thu chóp, vẻ mặt đanh lại, cặp mắt phượng sáng long lanh.

Nhưng trên con đường rải đá nhỏ ấy chẳng thấy một bóng người nào cả, Sở Vân như đã biến đâu mất rồi, chỉ có bóng nàng rải dài trên mặt đất dưới ánh mặt trời. Lê Tường vừa kinh hãi vừa tức tối, dậm mạnh chân xuống đất, nói lảm bảm:

- Quái lạ...

Thì bỗng có một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng nàng:

- Người tưởng là tại hạ đã chạy trốn rồi phải không?

Bước vội lên trước ba bước, rồi Lê Tường đột ngột quay ngoắt người lại thì thấy Sở Vân mỉm cười tươi tắn, mắt nhắm hờ, đứng cách nàng chưa đầy năm thước, dưới chân là tám thân trâu mộng của Tạ Hổ.

Lê Tường giật thót cả mình thầm nghĩ:

- Kẻ này là ai mới được chứ, võ công của ta kế thừa phụ thân, có thể nói là đứng hàng đầu lớp trẻ võ lâm giang hồ đương đại, nhưng ta còn cách xa hẳn quá chừng, đến ngay cả việc hấn đến ngay sau lưng mình năm thước mà cũng không phát giác được... lạ thật!..

Hiểu tâm trạng của Lê Tường nhưng Sở Vân vẫn giả vờ không chịu được, trầm giọng:

- Đối với một con chó mình nuôi, mình cũng cần phải có chút tình cảm đối với nó, vậy mà kẻ tùy tùng này của người người lại bỏ mặc hấn bên đường, nếu không có tại hạ mang đến đây thì có lẽ đã bị nắng thiêu đốt cháy hết da thịt rồi.

- Bỏn cô nương nói cho người biết, thuộc hạ của Đại Hồng Sơn chỉ có một lòng một dạ tôn thờ Đại Hồng Nhị tử mà không hề tiếc mình. Nếu Tạ Hổ có bất hạnh mà chết đi thì hấn cũng không hề oán hận. Người làm sao mà hiểu được điều nhân nghĩa của chúng ta, tính mạng của Tạ Hổ sẽ có người lo.

Hai tay của Sở Vân khẽ đưa lên, thân hình chàng bỗng nhiên xoay tròn song chưởng lập tức vây bủa ba mươi sáu đại huyết trên người Lê

Tường.

Cô nàng hốt hoảng bật lùi mãi ra sau hơn một trượng mới đứng vững được.

Còn Sở Vân vẫn đứng nguyên chỗ cũ nhe răng nhìn cô ta cười diễu cợt nhưng không ác ý. Nụ cười ấy Lê Tường đã cười người biết bao lần, nay bị người cười thì không thể chịu nổi. Nàng đỡ bầm mặt lại, hai tay múa tít lao bổ vào Sở Vân.

Sở Vân vẫn đứng yên chỗ cũ, hơi lúc lắc thân mình, làm một động tác né tránh người đứng ngoài thì không sao thấy rõ chàng lia lịa tránh hết chưởng này tới chưởng khác của Lê Tường. Rồi đột nhiên tung ra một quyền nhanh như chớp, khiến cho Phượng Mực Nữ lại bật lùi về sau hơn bảy thước nữa, cũng may là Sở Vân không dùng tận lực, nếu không thì nàng làm sao mà đối phó cho nổi.

Lúc này, mặt đầy sát khí, Lê Tường gầm lên lạnh lốt, rút ngay binh khí ra cầm nơi tay. Đó là một thanh bảo kiếm sắc bén vô cùng, toát ra một luồng hàn khí rợn người. Sở Vân nhìn thấy thanh gươm ấy thì nói ngay:

- Thật là báu kiếm, chỉ tiếc là nó lại rơi vào tay nhọt kẻ bất tài!

Lê Tường múa tít thanh kiếm, ánh sáng loé lên trùng điệp như một tấm lưới lạnh lẽo chụp vào người Sở Vân. Không không chậm trễ tung ra hơn mười chưởng rất lợi hại. Lê Tường lạnh người, vội múa thanh kiếm báu như rồng bay, phượng múa, chiêu chiêu thức thức biến hóa kỳ ảo, đem hết tuyệt chiêu của “Thanh Vân kiếm pháp” do cha nàng là Lê Kỳ truyền lại thi triển, tấn công Sở Vân. Nhưng cho dù nàng đem hết tài nghệ lẫn sự giận dữ trút vào địch thủ vẫn không làm gì được Sở Vân. Bản thân chàng cũng nhận thấy Lê Tường võ công khá tinh thâm, thân thủ bất phạm, nên chàng muốn chọc tức nàng một lúc nữa. Nghĩ như thế nên Sở Vân nhanh nhanh như tia chớp xoay ngược người lại, trong chớp mắt tung ra chín chỉ, mười cước, và hơn hai mươi chưởng, kinh phong mạnh như vũ bão phá tan kiếm ảnh, ép Lê Tường phải phi thân bắn về sau hơn hai trượng, thân hình lắc lư, đứng không muốn vững nữa. Lập tức Sở Vân cười nhạt một tiếng, hữu chưởng vẽ nên một đường kỳ dị trong không trung rồi không biết từ lúc nào bàn tay phải ấy của Sở Vân đã chụp vào cổ tay Lê Tường. Đó là một chiêu trong “Thái Dương chưởng” mà Sở Vân đã học trên đảo, cho nên tốc độ nhanh đến kinh người, khiến cho một kẻ kiêu ngạo như Lê Tường cũng cảm thấy với võ công của mình mà muốn khán cự lại chàng thì quả là một điều không tưởng, nhưng cũng liều mạng tung song cước liên tục đá về phía đan điền của đối thủ. Ngay lúc ấy chợt thấy một thanh cổ kiếm, kiếm

quang rờn rợn đã nằm trong tay chàng, tay kia lại cầm một chiếc giày nhỏ bằng da hươu. Vả trước mặt chàng chừng năm thước, Phượng Mục Nữ Lê Tường chân phải không giầy, tay phải không kiếm, ngưỡng chừng xen lẫn cảm phần, sắc mặt chột tại chột đỏ trông thật kỳ lạ. Đưa mắt nhìn Lê Tường chàng cất tiếng thật lớn và nói:

- Tiểu a đầu! Hiện nay ta phải về nhà cày ruộng, hay là ngươi phải quay về ôm chân mẹ già kêu khóc đấy nhỉ?

Lúc này sắc mặt Lê Tường tái mét, môi run run, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng. Còn Sở Vân thì cứ nhìn nàng cười khinh khỉnh.

Trước kia, Sở Vân trên giang hồ đã có tên gọi là Lãng tử, hành động bất chấp tiểu tiết, hôm nay chàng lại vừa qua biến cố lớn này, sớm đã ẩn tàng một lãng tử đang biểu lộ đặc tính của mình. Bỗng nhiên Lê Tường nhắm hai mắt lại, hai ngón tay bên bàn tay trái nhắm thẳng huyệt đầu huyệt của mình phóng thẳng tới. Sở Vân vung hữu chưởng, chậm rãi nói:

- Có chí khí đấy, nhưng tiểu a đầu kia, đời người vẫn còn dài lắm mà!

Lời chưa dứt thì chiếc hài da hươu trong tay chàng đã bắn vút ra trúng ngay vào khúc trì huyệt của Lê Tường. Thế là tám thân kiều diễm của Phượng Mục Nữ mềm nhũn đi té lăn ra đất.

Sở Vân đưa mắt nhìn lên cán kiếm thì thấy hai chữ “Thiên Thần” liền cắm thanh kiếm xuống đất, trầm tiếng nghiêm trang nói:

- Lê cô nương! Thuý Phật kia tự cô hoàn trả cho Kim Câu, Ngân Tiên là tốt nhất, như thế là cứu vớt thanh danh của người khác và trả lại miếng cơm cho người ta. Cô là một thiếu nữ, nên ta không tiện lục tìm Thuý Phật, nhưng ta cũng hiểu nhường kẻ khác một bước cũng tức là nhường bản thân một bước. Sau này nếu muốn phục thù chúng ta nhất định sẽ có ngày gặp mặt nhau!

Nói xong, Sở Vân quay mình bước đi thẳng, ánh mắt chúng đã thấy cánh cửa của căn nhà lớn kia bật mở, có ba bóng người lao ra như bay, vừa nhìn thấy họ Sở Vân chột dạ, vội lấy ra một tấm vải che lên khuôn mặt, khoanh tay đứng sang một bên, vẻ rất ung dung.

Ba người mới đến trạc tuổi năm mươi, thân thu siêu tuyệt, chớp mắt đã đến ngay trước mặt Sở Vân. Một trong ba lão nhân sắc mặt vàng vàng đôi mắt sắc bén sáng quắc, thất thanh kêu lên:

- Nguy rồi! Đúng là Lê cô nương rồi! Tiểu tử kia, có phải ngươi vừa ra tay không?

Sở Vân không trả lời nhưng thái độ của chàng đã thể hiện trong đôi

mắt. Lão già mặt vàng vội giải huyết cho Phượng Mục Nữ, rồi nói:

- Lê cô nương! Có kẻ dám đả thương người à? Tội lỗi ấy khiến lão hủ đáng tội chết, không biết cô nương ra ngoài chưa về tin tức báo về chậm nên đã khiến cho cô nương chịu nhiều đau khổ.

Một lão nhân để râu chữ bát, hùng dũng bước tới trước mặt Sở Vân khẽ quát:

- Tiểu tử! Có lẽ người không có mắt chăng? Lê cô nương, có phải tiểu tử kia đả thương cô nương phải không? Hãy nói cho lão phu biết cho dù hắn có là ai đi nữa thì lão phu cũng vì cô nương mà báo thù.

Lê Tường từ từ mở to đôi mắt nhắm nhắm, vừa nhìn thấy Sở Vân thì nước mắt lại tuôn trào, kêu lên:

- Ta thù người đến chết, cả đời ta không thèm nhìn thấy người nữa!

Lão nhân nọ quay người lại, bước tới trước mặt Sở Vân thâm hiểm nói:

- Đồ khốn nạn! Quả là người, ha ha...Thế mà làm bộ như người ngoài cuộc. Hôm nay nếu không dạy cho người một bài học thì sau này thiện hạ sẽ cười Lãnh Trúc Song Sát là đồ vô dụng.

Sở Vân cười một tiếng nói:

- Lão già kia! Người khỏi cần giới thiệu thì ta cũng đã biết người là Hồ Kim, còn lão kia là Châu An, đúng không?

Lão già nọ hơi có vẻ ngạc nhiên, rồi như nghĩ đến điều gì đó vội dừng bước chân lại. Lão râu dê cười khà khà nói:

- Tiểu tử! Kể ra người cũng đã nhìn thấy một phần cuộc thế, nhưng hôm nay anh em ta khó lòng mà tha cho người.

- Lão già kim chớ có ba hoa, chỉ bằng vào cái chiêu Bài Nam Sơn Nhất Nho mà dọa được ai?

Lão già râu chữ bát tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

- A ! Người càng biết ta à? Hãy mau mau báo danh tính đi!

- Trước khi đánh nhau, cũng chẳng cần phải kết giao với nhau làm gì!

Nam Sơn Nhất Nho vuốt râu, nói:

- Giọng nói của người, lạ thật, ta đã nghe ở đâu rồi thì phải. Chúng ta đã gặp nhau ở đâu nhỉ? Ta là Dương Văn Hiến, không phải là kẻ hay quên đâu.

Bỗng nhiên có một tiếng quát vang lên rồi lão nhị trong mãnh Trúc Song Sát là Hồ Kim đã vụt đến, vung tay giật lấy tấm khăn che mặt của Sở Vân nói:

- Tiểu tử! Lão phu muốn ngươi xuất hiện nguyên hình!

Sở Vân toàn thân đứng yên, chỉ có hai ngón tay trên bàn tay phải hơi hơi rung động, hai luồng chỉ phong đã bắn đến mười bảy đại huyết trước người Hồ Kim. Lão ta thét lên một tiếng, hai tay vỗ mạnh vào không khí, bắn người lên không trung hất về phía sau!

Lập tức Nam Sơn Nhất Nho Dương Văn Hiển vùng mạnh đôi tay quật ra một lúc mười chín chưởng, lại dùng chiêu “Lưu Hà Cước” nhanh như gió công vào Sở Vân, nhưng chàng vẫn đứng yên vị trí cũ, song chưởng đưa lên che trên đón dưới, làm cho chưởng lực của đối phương tiêu tan hết.

Châu An giật mình, thét lên một tiếng, lao đến như bay, quyền cước như mưa. Diên cuồng tấn công Sở Vân mười mấy chiêu nữa.

Sở Vân hai chân trụ vững, bình tĩnh hóa giải từng đòn từng thế của Châu An mà dư lực đã đẩy lão phải lùi ra sau năm bước.

Nam Sơn Nhất Nho trợn tròn đôi mắt, lắc đầu kêu lên:

- Ô! Tiểu tử này là ai mà công lực cao đến như vậy?

- Dương lão nhi! Uống ly rượu cũ, pha bình trà xưa, có xưa thì mới có nay, có đi có lại không được sao?

Ý Sở Vân như muốn nhắc lại trước đây họ đã gặp nhau rồi. Lời chàng chưa dứt thì Hồ Kim đã tung người bay tới, gầm lên, tấn công tới tấp vào Sở Vân. Nhưng chàng vẫn đứng nguyên chỗ cũ, song chưởng như điện chớp đón chặn mọi lối tấn công của đối phương. Ngay lúc đó Châu An cũng hét lên rồi lao vào hợp công cùng Hồ Kim công kích Sở Vân.

Đặc biệt Nam Sơn Nhất Nho thân hình luôn di chuyển, tiến lui bất thường cứ mỗi lần dịch chuyển vị trí là một lần tung ra độc chiêu, nguy hiểm vô cùng.

Đối địch cùng ba tuyệt đại cao thủ ấy, Sở Vân ung dung bình tĩnh đứng sừng sững tại chỗ không nhúc nhích từ từ xuất chiêu, đối thức đấu cùng đối phương với mục đích là kiểm tra, xem trình độ võ công của mình đã tiến bộ đến đâu?

Đã qua ba mươi chiêu, cuộc chiến vẫn bất phân thắng bại. Lê Tường đã mang lại chiếc giày, từ từ đứng dậy, đưa đôi mắt chăm nhìn sừng vào trận đấu, môi mím chặt lại khi thấy chỉ một chiêu mà Sở Vân đã cùng lúc đẩy lùi cả ba địch thủ về phía sau mấy thước. Nhưng Nam Sơn Nhất Nho đã cất tiếng cười vang nói:

- Tiểu tử! Ngươi quả là còn hai tay đó, hãy nằm xuống !

Cùng với hai người kia đang ập vào Nam Sơn Nhất Nho cũng tung

ra một cước nhanh như gió. Sở Vân vẫn đứng nguyên vị trí cũ, song chưởng phân ra đối chưởng cùng Lãnh Trúc Song Sát, còn chân trái hất xéo qua, gạt ngọn cước của Nam Sơn Nhất Nho sang bên nhanh như chớp. Thấy đồng bọn lâm nguy, Lãnh Trúc Song Sát vội vàng xuất ra hơn hai chục chưởng để ngăn chặn Sở Vân lại cho Nam Sơn Nhất Nho thoát hiểm. Lão ta bị cú gạt nhẹ nhàng của Sở Vân thân người quay tít mấy vòng lảo đảo chực ngã.

Đứng ngoài giám trận, Lê Tường bật cười, tự nhủ:

- Chàng trai ấy, tuy vẻ ngoài lạnh lùng nhưng võ công thâm hậu không sao tưởng nổi. Ba người kia võ công trác tuyệt, phụ thân mình vô cùng nể trọng, đã liên thủ mà chẳng làm gì được hấn cả, ngay cả vị trí hấn đứng cũng không hề dịch chuyển trong suốt mấy mươi hiệp đấu. Còn ba vị kia cứ bị hấn đánh cho bật ra hoài. Mà hấn chưa hề dùng thân lực cũng như độc chiêu...Không biết tên hấn là gì? Chắc chắn không thể là kẻ vô danh được. Hấn khôi ngô tuấn tú nhưng lại quá cuồng ngạo, khinh người thậm tệ... Hấn lại còn tuột giày của mình nữa chứ... Chết thật...

Vừa lúc ấy Lê Tường thấy ba người kia tung người lên như ba con ác điểu bay xổ vào Sở Vân, mỗi người một phương vị, chiêu thức xuất ra cực kỳ nguy hiểm. Lê Tường buột miệng thốt lên:

- Đó chính là “Lôi Điểu Tam Bát” do cha mình mật truyền, độc hiểm lắm!

Lúc ấy Lãnh Trúc Song Sát và Nam Sơn Nhất Nho đã bay người tới còn cánh Sở Vân chùng năm thước, cả ba lão đều cất lên tiếng hú nghe rợn gáy biến chiêu cực kỳ ảo diệu, phối hợp ăn khớp vô cùng đánh vút vào các trọng huyết của đối phương, uy lực như giông bão.

Vietkiem.com